

[Christophersen.]

og at det skulle være ganske betydeligt. Vel, det kan vi lade ligge, men det er jo ikke ligefrem noget, der reparerer på udskrivningsprocenten eller på trækprocenterne. Men så lå der altså en konservativ skitse, og jeg skal blot sige et par ord om den.

Den bestod for det første af et oplæg, som sigtede mod, at der nu skulle optages forhandlinger med arbejdsmarkedets parter om løsning af problemerne, og at man skulle vente, indtil alt dette var afklaret. Det var en skitse, som man fra regeringens side, synes jeg, tog seriøst på. Man undersøgte, hvordan holdningen til den var, og jeg tror, vi alle måtte erkende, at da vi fik en redegørelse for, hvordan det var forløbet, så var der ingen realiteter i det.

Vi kan sige, at det er beklageligt, vi kan undre os over det, eller vi kan tage det til efterretning, men realiteten var jo, at arbejdsmarkedets parter ikke kunne blive enige om at betræde den vej, det konservative folkeparti ønskede, og så må man erkende, at så er der ingen vej frem. Det er jo også den erkendelse, som alle partier i øvrigt drog under førstebehandlingen af regeringens oprindelige forslag, at man kan ikke lave noget, når det drejer sig om lønfastsættelsen, som organisationerne ikke på den ene eller anden måde er indforstået med. Den lære har regeringen altså nu også draget, og den lære synes jeg det konservative folkeparti fortsat skal drage, også når det drejer sig om deres egne tanker.

Så var der en spareplan. Jeg skal ikke kommentere den meget, for den blev kommenteret herfra allerede for et år siden, men jeg vil blot sige, at det var en spareplan, hvori der naturligvis var ideer, som regeringen kunne dele. Jeg ville da undre mig meget, hvis ikke den dukkede op igen på et senere tidspunkt, hvor vi på ny kunne tage den til efterretning eller diskutere den, måske også realisere noget af den, men det går altså ikke i forbindelse med dette års finanslov, det ligger klart, det er der ingen grund til at forholde nogen. Men den konservative spareplan var jo minsandten også, når det drejede sig om de store tal i den, af en sådan karakter, at den kunne der ikke have været samlet noget flertal om. Om den spareplan, som hr. Glistrups parti, fremskridtspartiet, har præsenteret, må jeg sige, at det også er

en plan, som der aldeles ikke er 112 mandater bag ved. Det ved alle, også fremskridtspartiet selv.

Jeg vil så godt sige lidt om de bemærkninger, der er faldet om den omkostningsdæmpende ydelse. Både hr. Schlüter, hr. Dahlgaard og hr. Glistrup har jo anlagt det synspunkt, at det virker ikke. Vel, det er jo første gang, vi præsenteres for fremskridtspartiets opfattelse, så det vil jeg i og for sig sige er i orden. Det undrer mig mere, at hr. Dahlgaard og hr. Schlüter ikke mener, at denne ordning virker.

For det første har begge de to partier jo været med til at gennemføre en ordning af tilsvarende karakter, nemlig i 1970, endda med hr. Dahlgaard som arbejdsminister. Men desuden, og det er måske nok så væsentligt, har vi jo i det politisk-økonomiske udvalg fået forelagt et talmateriale, som efter min opfattelse ganske klart dokumenterede, at der minsandten var en synlig effekt af den ordning, man lavede i 1970.

I den periode i 1970, hvor denne ordning virkede, udviklede det danske pris- og omkostningsniveau sig i et meget langsommere tempo end pris- og omkostningsniveauet i de øvrige lande, som vi normalt ønsker at sammenligne os med, så jeg kan altså slet ikke acceptere det synspunkt, at ordningen ikke skulle fungere. Jeg mener tværtimod, at netop en tilsvarende ordning, som begge de to partier tidligere har lagt navn til, har vist sig at være overordentlig anvendelig. Man kan vel endda tilføje, at den ordning, der nu er lagt frem, og som vi nu behandler, indeholder den fordel fremfor de ordninger, vi oprindeligt startede med at drøfte, at der er lagt en aftrapningsordning ind, sådan at man altså også ved, hvor vi befinder os, når 1974-75 er afsluttet.

Så sagde hr. Dahlgaard, at der var det problem, at den bundne opsparing kunne skabe en lønglidning — sådan forstod jeg de udtalelser, der faldt — som ligesom kunne forskertse virkningerne, mulighederne, der lå i den omkostningsdæmpende ydelse. Jeg må sige, det synspunkt kan jeg nu ikke helt forstå, for det kan ikke være rigtigt, at man først hævder, at en bunden opsparing skaber kontraktion og risiko for ledighed, og derefter siger, at den kan være et argument for lønglidning. Jeg tror heller ikke, at den bundne opsparing, som skal betales i som-